

ČESKÁ REPUBLIKA

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **GREEN STREAM L. T. D.**
sídlem Khan Krum 15B, 8000 Burgas, Bulharsko
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Štípkem
sídlem Stodolní 741/15, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 8053-2/2017-900000-304.5 ze dne 10. 4. 2017, ve věci zajištění výrobků a dopravního prostředku

takto :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2017, č. j. 8053/2/2017-900000-304.5, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 4. 10. 2016, č. j. 121807/2016-570000-32.5, kterým bylo rozhodnuto o zajištění vybraného výrobku - minerálního oleje označeného jako „*Olej Uniwersalny do obróbki metali i antykorozyjny*“ (dále jen „olej uniwersalny“) v celkovém množství 29 157 litrů a také nákladního motorového tahace návěsů značky MERCEDES-BENZ, Vin kód x, RZ X a návěsu KLAESTER TSA-31C, VIN kód x, RZ X.
2. Žalobce v podané žalobě namítá, že rozhodnutí žalovaného i správního orgánu rozhodujícího ve věci v prvním stupni vychází z nesprávných skutkových zjištění. Předně konstatuje, že zajištěný vybraný výrobek nebyl nikdy určen k dodání či odběru na území České republiky a tou toliko projížděl na cestě do místa určení, které se nachází v Litvě. Tuto skutečnost mají dokazovat listinné důkazy, především CMR listy, které žalobce předložil žalovanému v odvolacím řízení. Skutečnost, že řidič později zajištěného vozidla při kontrole celní správě nepředložil průvodní listiny k přepravě, byla pouze omylem a byla zapříčiněna tím, že k předání mělo dojít v Bohumíně, avšak kontrola vozidla proběhla ještě před tím, než předání mohlo proběhnout.
3. Žalobce rovněž namítá, že splnil svou oznamovací povinnost dle § 134zf odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném v rozhodném období (dále jen „ZSD“) a tím došlo ke splnění všech povinností, kterými je přeprava výše uvedeného vybraného výrobku podmíněna.
4. Žalobce závěrem dodává, že již samotné narušení jeho podnikatelské činnosti vyvolané zajištěním minerálního oleje a rovněž přepravujícího vozidla bude mít za následek jeho dostatečné ponaučení a navrhuje, aby soud žalobou napadené rozhodnutí a spolu s ním i jemu předcházející rozhodnutí orgánu prvního stupně, zrušil a věc dle § 78 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), za použití § 78 odst. 5 téhož předpisu, vrátil Celnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že námitky žalobce jsou do značné míry totožné s námitkami, které žalobce uplatnil i v odvolacím řízení, a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém je uvedeno, že považuje za nepochybné, že v předmětné obchodní operaci vystupoval žalobce jako odběratel. Žalobcovo tvrzení, že minerální olej územím ČR pouze projížděl na cestě za konečným příjemcem, bylo dle žalovaného v řízení bez právního významu, neboť ani skutečnost, že konečným příjemcem měl být subjekt v Litvě neosvobozuje žalobce od plnění povinností spojených s přepravou minerálního oleje z Polské republiky do ČR. K námitce, že žalobce splnil svou oznamovací povinnost podle § 134zf ZSD žalovaný uvádí, že toto tvrzení se nezakládá na pravdě, jelikož žalobce nebyl osobou registrovanou k nakládání se zvláštními minerálními oleji ani splnění své oznamovací povinnosti nijak nedoložil. K námitce, že řidič zajištěného vozidla neměl průvodní dokumenty pouze omylem, žalovaný uvádí, že se jedná o porušení evidenční povinnosti, se kterým jsou spojeny možné následky, v tomto případě předběžné

Shodu s prvopisem potvrzuje

opatření v podobě zajištění přepravovaných výrobků a samotného vozidla. Samotná sankce za toto porušení je pak udělována případně až v následném řízení a spočívá v rozhodnutí o propadnutí věci.

6. Žalovaný rovněž nad rámec žalobních námitek uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím předběžné povahy a ze své podstaty nepodléhá soudnímu přezkumu, kdy cituje usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 12. 2016, č. j. 22 Af 4/2015, ze kterého vyplývá, že po novelizaci ZSD zákonem č. 95/2011 Sb. již rozhodnutí o zajištění věci podle ZSD v souladu s § 70 písm. b) s. ř. s. nepodléhají soudnímu přezkumu ve správním soudnictví.
7. Z obsahu správních spisů soud zjistil následující: Dne 29. 9. 2016 prováděl prvostupňový správní orgán v rámci vlastní vyhledávací činnosti kontrolu přeprav vybraných výrobků. V rámci této činnosti bylo kontrolováno rovněž vozidlo Mercedes Benz, RZ X, včetně návěsu, patřící společností MERCEDES BENZ LEASING POLSKA sp. z o.o. a GETIN LEASING SPÓLKA AKCYJNA S. K. A., obě dvě sídlem v Polské republice. Řidič předmětného vozidla na dotaz kontrolujícího orgánu uvedl, že je zaměstnancem společnosti D. P. P. D.-TRANS, se sídlem C. 31, 95-035 O., Polsko a převáží „olej uniwersalny“, což bylo posléze rovněž senzorycky a laboratorně ověřeno se závěrem, že se skutečně jedná o deklarovaný minerální olej či minerální olej obdobného typu. Na výzvu správního orgánu předložil řidič vozidla CMR list bez čísla, datovaný dne 29. 9. 2016, listinu označenou jako „dokument handlowy“ č. 498/2016/DH, dokument označený jako „Atest jakosti – Sprawozdanie z badań laboratoryjnych O1/422/16/2016“, dokument označený jako „Raport wagowy“ č. 877/WZ/2016 a technické průkazy k vozidlu i návěsu. Provedenou prohlídkou kabiny nebyly nalezeny žádné další doklady, jak vyplývá z protokolu o místním šetření ze dne 29. 9. 2016, č. j. 119775/2016-570000-32.5. Po vyhodnocení předložených dokumentů dospěl prvostupňový správní orgán k závěru, že předmětný minerální olej je přepravován bez zjednodušeného průvodního dokladu či jakéhokoli dokladu, který by prokazoval jeho zdanění či oprávněné nabytí bez daně. Z dokumentace a následné analýzy v Celně technické laboratoři mimo jiné vyplynulo, že přepravovaný minerální olej vykazuje vlastnosti, které jej dle § 134w ZSD řadí mezi tzv. zvláštní minerální oleje a zároveň podléhá značkování podle § 134m téhož předpisu. Správní orgán na základě výsledků kontroly dospěl k názoru, že přepravce porušil povinnosti, které mu vyplývají ze ZSD, konkrétně nesplnil povinnost přepravovat vybrané výrobky spolu s doklady uvedenými v § 42 odst. 1 písm. a) nebo b) ZSD, nesplnil povinnost registrovat se jako plátce spotřební daně před odběrem vybraných výrobků uvedených do volného oběhu v jiném členském státě, nesplnil povinnost oznámit správci daně množství vybraných výrobků a poskytnout zajištění daně podle § 29 ZSD, nepředložil na výzvu správního orgánu certifikát prokazující značkování minerálního oleje podle § 134p ZSD a nebyl ani držitelem oprávnění k provádění tohoto značkování podle § 134m ZSD. Na základě těchto zjištění došlo dne 4. 10. 2016 k vydání rozhodnutí o zajištění předmětného minerálního oleje včetně vozidla, které sloužilo k jeho přepravě, č. j. 121807/2016-570000-32.5 což bylo zaznamenáno v protokolu o místním šetření ze dne 29. 9. 2016, č. j. 119775/2016-570000-32.5.

Shodu s prvopisem potvrzuje

8. Proti tomuto rozhodnutí podal dne 10. 10. 2016 žalobce odvolání, ve kterém napadá skutková zjištění, ke kterým dospěl prvostupňový správní orgán. Předně tvrdil, že předmětný minerální olej nebyl určen pro český trh a ČR pouze projížděl na cestě do Litvy. Rovněž uvedl, že kompletní dokumentaci k přepravovanému vybranému výrobku měl přepravce obdržet v Bohumíně – Pudlově, k čemuž však nedošlo, jelikož vozidlo bylo kontrolováno ještě než na místo jejich plánovaného předání (kanceláře žalobce v Bohumíně) dorazilo. K odvolání žalobce rovněž přiložil smlouvu o nájmu kancelářských prostor, fakturu za vybrané výrobky a doklad o zaplacení zboží, což mělo přispět k prokázání, že místo určení minerálního oleje byla skutečně Litva. Závěrem žalobce žádal zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť jeho trvání pro něj znamenalo zvýšené náklady.
9. Dne 10. 4. 2017 vydal žalovaný rozhodnutí o odvolání č. j. 8053-2/2017-900000-304.5, kterým žalobcovo odvolání zamítl a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný předně uvedl, že napadené prvostupňové rozhodnutí je předběžné povahy a jeho účel je zajistit vybrané výrobky, popřípadě i dopravní prostředek, do doby, než bude moci být postaveno na jisto, zdali došlo k porušení ustanovení ZSD či nikoliv. Následně shrnul výše uvedený průběh předchozího řízení a uvedl, že zjištěné nedostatky v souladu s § 134zg ZSD více než dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků včetně dopravního prostředku sloužícího k jejich přepravě. K argumentu, že ČR je pouze tranzitním státem uvedl, že z předložených dokumentů, konkrétně z dokladu označeného jako „dokument handlowy“ jasně vyplývá, že odběratelem je sám žalobce a tedy mu nesvědčí žádná okolnost, která by jej osvobodila od plnění povinností, jejichž nesplnění správní orgán zjistil. K tvrzení žalobce, že zajištění zboží a dopravního prostředku jej negativně finančně ovlivňuje žalovaný uvedl, že smyslem institutu zajištění věci není sankcionovat porušení zákona, nýbrž zajistit předmětné věci pro účely dalšího řízení. Ve světle těchto skutečností tedy žalovaný neshledal žalobcovo odvolání jako důvodné a zamítl jej.
10. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
12. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.
13. Podle § 42 odst. 1. písm. a) ZSD správce daně zajistí vybrané výrobky, popřípadě i dopravní prostředek, který je dopravuje, jestliže zjistí, že vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 6, 27 a 27c, 30, 51, 100 nebo 100a s výjimkou

Shodu s prvopisem potvrzuje

uvedenou v § 50 odst. 8 ZSD; podle písm. b) téhož ustanovení pak vozidlo zajistí, jestliže zjistí, že vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5 ZSD.

14. Podle § 134zf ZSD je osoba nakládající se zvláštním minerálním olejem povinna oznámit správci daně identifikaci osoby, od které je zvláštní minerální olej nabýván, název, popřípadě obchodní označení zvláštního minerálního oleje a jeho kód nomenklatury, množství přijímaného zvláštního minerálního oleje zaokrouhleného na celé litry při teplotě 15 °C a údaje o tom, zda bude minerální olej značkován a pro jaký účel bude zvláštní minerální olej spotřebován nebo identifikaci osoby, které bude zvláštní minerální olej prodán nebo jinak převeden.
15. Krajský soud se nejdříve zabýval námitkou, kterou vznesl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, tedy zdali je rozhodnutí o zajištění věci rozhodnutím předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Posuzování, zdali je rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku podle ZSD rozhodnutím předběžné povahy, či nikoliv, má za sebou poměrně bohatý judikatorní vývoj. Základem tohoto posouzení je tzv. test rozhodnutí předběžné povahy, který byl zakotven v rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006-54. Tento test byl poté aplikován NSS mimo jiné i v rozsudku ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Afs 347/2016-34, který se zabýval rovněž přezkumem povahy rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků či dopravního prostředku, kde NSS uvádí, že „*klíčovou podmínkou testu rozhodnutí předběžné povahy je podmínka věcná. K věcné podmínce rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. 2 Afs 186/2006-54 uvedl, že „[n]eméně důležitá je podmínka věcné souvislosti mezi rozhodnutím předběžným a rozhodnutím konečným. Rozhodnutí konečné musí rozhodnout mj. o vztazích zatímne upravených rozhodnutím předběžným, tj. konečné rozhodnutí musí v sobě věcně zahrnout rozhodnutí předběžné. V opačném případě by totiž nebylo možné domoci se, alespoň zprostředkovaně, přezkumu předběžného rozhodnutí. To předpokládá i obdobné zákonem předvídané předpoklady pro vydání předběžného i konečného rozhodnutí.“ Stěžejním požadavkem věcné podmínky tedy je, aby bylo rozhodnutí předběžné povahy věcně přezkoumatelné v rámci přezkumu rozhodnutí konečného.*“
16. V případě rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků či dopravních prostředků je pak třeba v souladu s výše uvedenou úvahou zvážit, jaký bude další případný postup správního orgánu. ZSD zde nabízí tři možnosti. Jednak se může jednat o zabránění či propadnutí věci podle § 42d ZSD, kdy lze považovat věcnou podmínku za splněnou, jelikož v rámci soudního přezkumu těchto rozhodnutí může zároveň dojít i k přezkumu předcházejícího rozhodnutí o zajištění. Na druhou stranu je ovšem správnímu orgánu dána i možnost postupu podle § 42c ZSD, tedy uvolnění zajištěných vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, kdy konkrétně odst. 1 připouští možnost, že správní orgán následně dospěje k názoru, že nebyly splněny podmínky zajištění uvedené v § 42 odst. 1 a 2. V takovém případě by však žalobci nebyla dána možnost přezkumu rozhodnutí o zajištění, jelikož z povahy věci svědčí výrok o uvolnění zajištěných věcí striktně v jeho prospěch a nelze se tedy domáhat jeho zrušení žalobou podle § 65 s. ř. s. Osoba, jejíž zboží bylo zajištěno, by tak byla zbavena možnosti bránit se proti tomuto nezákonnému zajištění a domoci se zrušení

Shodu s prvopisem potvrzuje

nezákonného rozhodnutí, v důsledku čehož by jí bylo rovněž zabráněno uplatnit případný nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Tato skutečnost přitom ve světle východisek rozsudku čj. 2 Afs 186/2006-54 již sama o sobě vylučuje, aby bylo rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku považováno za předběžné a bylo tím vyloučeno ze soudního přezkumu (totožný názor Nejvyšší správní soud zaujal také ve vztahu k obdobné právní úpravě rozhodnutí o zajištění výrobků nebo zboží podle § 23 odst. 6 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, čj. 9 As 27/2013-52, č. 2993/2014 Sb. NSS, a ze dne 9. 1. 2014, čj. 9 As 44/2013-45). Krajský soud tak ve světle judikatury NSS dospěl k názoru, že žalobou napadené rozhodnutí nespadá pod kompetenční výluky podle § 70 písm. b) s. ř. s. a přezkumu ve správním soudnictví podléhá.

17. Krajský soud předesílá, že pokud se týče žalobních námitek, které jsou totožné s odvolacími námitkami, pak primárně odkazuje na jejich vypořádání v napadeném rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje. Soud nemůže přisvědčit námitce, že napadené rozhodnutí se opírá o nesprávná skutková zjištění. Tvrzení žalobce, že vozidlo převážející minerální olej územím ČR pouze projíždělo směrem k místu určení, které se nachází v Litvě, je vzhledem ke zjištěným skutečnostem bez právního významu. Tato námitka byla žalobcem uplatněna již v odvolacím řízení a soud se plně ztotožňuje s argumentací žalovaného, který v rozhodnutí uvedl, že z předložených dokumentů, zejména pak z dokumentu označeného jako „dokument handlowy nr. 498/2016/DH“ vyplývá, že odběratelem zajištěného vybraného výrobku byl žalobce, kdy i místo dodání zboží se shoduje s adresou, kde má žalobce svoji kancelář. V době provádění kontroly pak probíhala obchodní transakce mezi polským odesílatelem a žalobcem, jejíž zákonný režim je upraven v ZSD, který mimo jiné stanoví povinnost dopravovat vybrané výrobky společně s průvodním dokladem podle § 5 ZSD či se zjednodušeným průvodním dokladem podle § 30 ZSD. Nesplnění této povinnosti zákon pojí s aplikací postupu podle § 42 odst. 1 ZSD, tedy zajištění vybraného výrobku popřípadě i dopravního prostředku sloužícího k jeho přepravě. Zde je na místě uvést, že zajištění vybraných výrobků či dopravního prostředku není sankčním nástrojem, jedná se toliko

o opatření, které má v případě pochybností správního orgánu zajistit předmětné věci za účelem vedení řízení vedoucího k odstranění těchto pochybností či k uplatnění sankce, kterou je zabránění či propadnutí věci. Pokud tedy žalobce tvrdí, že skutečnost, že při kontrole nebyla osoba zajišťující přepravu schopna předložit patřičnou dokumentaci, je pouze omylem a postup správního orgánu mu působí škodu, není tvrzení o omylu kritériem, které by měl správní orgán brát v úvahu při aplikaci § 42 ZSD, jelikož postačuje, jestliže objektivně došlo k nesplnění rozhodné povinnosti na straně přepravce.

18. Krajský soud se rovněž neztotožnil s námitkou žalobce, že žalobce splnil svou oznamovací povinnost podle § 134zf ZSD. Toto tvrzení nenachází oporu ve spisovém materiálu, kdy konkrétně v otázce č. 17 protokolu o místním šetření ze dne 29. 9. 2016, č. j. 119775/2016-570000-32.5, kontrolující správní orgán uvádí, že odesílatel,

Shodu s prvopisem potvrzuje

kontrolovaná osoba ani příjemce nejsou zaregistrováni jako osoby nakládající se zvláštním minerálním olejem a z tohoto registru nevyplývá ani splnění oznamovací povinnosti osoby nakládající se zvláštním minerálním olejem podle § 134x ZSD. Tvrzení žalobce je tak v přímém rozporu se spisovým materiálem a za situace, kdy žalobce toto své tvrzení nijak nedokládá, se s ním soud nemohl ztotožnit.

19. Vzhledem k tomu, že přezkoumávané řízení není řízením sankčním, jsou bez významu námitky žalobce, že jen samotné projednání věci postačí k jeho ponaučení, a proto by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno.
20. Vzhledem k tomu, že žádná z žalobních námitek, které žalobce v žalobě uvedl, není důvodná, soud žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
21. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v souvislosti s tímto řízením podle obsahu soudního spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 10. dubna 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu